

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια έκτο προηγούμενου)

Ο μαρκήσιος έστελλε γράμμα στο σταυλάρι, με το διαγγελέα του βασιλέως. 'Από κάτι λόγια που ακουσιμασοζατάλα

βα πώς ο βασιλεύς ξέροντας τι έχθρα χωρίζει τους δύο μεγιστάνες, άπαιτεί από αυτούς να συμφιλιωθούν και να ενώσουν τις δυνάμεις των, για να εξαλείψουν την αίρεση των Ουγενότων της Γουιέννης.

Ο κόμης έπεσε σε βαθειά σιλλογή.

— Ναί, αυτό είνε ειπε σιγά-σιγά, σά να μολοίσε με τον φαυτο του. Οι λύκοι κάνουν σημαγλία για να ξεπιστορέψουν τα πρόβατα μες στις μάντρες. Όταν όμως φάνε όλα τα πρόβατα, θάρσισουν ν' άλληλοτροφώγονται άναμτατά των. Δέν μου λές, Λοαχερέ, έξηκολούθησε δυνατώτερα, τι κάνει αυτός ο βασιλικός διαγγελεύς ;

- Χθές βρισκότανε στο Ταλεμόντο.
- Ο κόμης σηκώθηκε όρθιος...
- Χθές ! φώναξε. Μά τότε το πράγμα είνε σοβαρό !

X X I I

Όπου ο λοχαγός Ρολάνδος Φερουλλιάκ έμφανίζεται και πάλιν επί σκηνης.

Ο κόμης θυμήθηκε τότε τους μιστηριώδεις λόγους του προηέτου : *ο θεός να σε φυλάη από το σκοτός της αίρειον*. Τώρα έξηγούσε τις θλιβερές προασιθσεις που τον κατείχαν.

— Ναί, θά φύγω, ειπε. Σ' ευχαριστώ. Ίσως θά σου χωσιτώ τη ζωή μου. Θά κάνω ό τι μπορεί να κάνη ένας άνθρωπος για να νικησθ το μοιραίο.

Και ύστερ' από λίγο, εξακολούθησε :

— Σήψε να δής, που έχει τραπέσει ο Ναβερού.

Ύστερ' από πολλά βάσανα, ο Γαβριήλ κατώρθωσε τέλος ν' άνακαλίψη το γέρο. Ο Ναβερού ήταν γονατιστός στο βάθος ενός κελλήου και έλεγε το πάτερ ήμών, παίζοντας συνάμα νευρικά το κομπολόι του.

Μονάχα όταν έμαθε πώς ο δήμιος είχε φύγει, ξεθαρευήτικε λίγο και τόλμησε να ξαναπατήσθ το ποδάρι του στην αίθουσα.

Ο κόμης καθότανε κεινη την στιγμή κ' έγγραφε. Άμα τελειούσε το γρόμμα τώδως του Ναβερού και του ειπε :

— Τό πρωι θάρηθ ένας ενγενής, αξιοματιζός. Θά του δώσης αυτό το γράμμα και θά του δείξης το δρόμο που βγάξει άπ' τα ύπόγεια μας στο σπηλαίο του Μάλπα...

— Καλά, κίριε, και πώς θά τον άναγνωρισω αυτόν τον εύπατριδή ;

— Θά τον ρωτήσης πώς τον λένε. Όνομάζεται Ρολάνδος Φερουλλιάκ. Έξάλλου θά μαντεύσης πώς είνε αυτός, άδιάφορο άν δεν τον έχεις δει ποτέ σου ως τώρα. Έχει παρουσιαστικό γεναίου στρατιωτικού : Ύψος τυχοδιώκτου λοχαγού. Σπλαθι μακρύ. Βλαστημίες συγγονατα : *τά άντερα τών διαβόλων τα κέρατα τών διαβόλων ! και τά λοιπά...*

— Έτσι λοιπόν, ε ; Βλαστημιά !

— Μά ή περισσότερες, λέξεις που βγαίνουν άπ' το στόμα του είνε βλαστημίες ! Κοίτα όμως να του φερθή ; με σεβασμό. Έχει φιλότιμο μιγαγάγιχτο, και το χέρι του πορεί να ξέρη; είνε πολύ βαρύ...

— Άρχιζετε, κίριε, να με κάνετε να φοβίμαι... Και άν ο εύπατριδης αυτός με σπάση στο ξύλο, στα καλά καθούμενα !...

— Γ' αυτό φρόντισε και σ' να τον καλοιάσης... Τό καλύτερο που έχεις να κάνης για να σέ πάρη με

καλό μάτι, είνε να του παραθέσης ένα καλό δείπνο... Έξάλλου, του λέω στο γράμμα μου πώς είσαι της άπολύτου εμπιστοσύνης μου... Και τώρα, παρήγγειλε να μου έτοιμάσουν ένα άλογο. Σε λίγο φεύγω.

- Πώς, κίριε, φεύγετε χωρίς να σάς συνοδεύσω εγώ ;
- Κανείς δέν θά με συνοδεύση. Θά χωρισθ' ή μεταμφιεσθώ και, ίσως-ίσως, να κρυφτώ πουθενά. Άν έχω λοιπόν και συνοδό μαζί μου, θάρηθ κίνδυνος να με ανακαλύθουν εύκολώτερα...
- Υάρηθ λοιπόν κανένας κίνδυνος;...
- Μονάχα κίνδυνος υπάρχουν τώρα.
- Ο Ναβερού άρχισε να κλαίει, όπως και ο Λοαχερέ πριν από λίγη ώρα.
- Έλα τώρα, του ειπε ο κόμης, κάνε κοιράγιο ! Από καιρο προμάντευα τι επρόκειτο να συμβή. Όσα χρομάτια μύδρεσα να μιζέγω βρισκονταί σήμερα στο έξωτερικό, σέ άσφαλή χέρια. Τό ποσόν αυτό θά μου επιτρέψη να ήσω άνετα στην Άγγλία— ή μάλλον να ήσωμε, γιατί θάρηθ και σ' να με βρής εκεί...
- Τι λέτε κίριε !... ειπε τότε ο γέρος ύπρητής με φωνή που την έπιναν οι λογμοί. Νά πάω στην Άγγλία, να καταδικασθ' να ήσω μαζί μ' αυτούς τους άγιαυνθρώπους τους νησιώτες !... Τι συμφορά ήταν αυτή που με βρήςε τώρα στα χρομάτια μου ! Κακούργε μαρκήσιε, Άρχιζε κοντοστανέ !... Μά, καλέ μου κίριε, ώσπου νάρθω να σάς βρώ στην Άγγλία, τι θά γινώ εγώ μόνος κ' έρημος σ' αυτό έδω το μεγάλο σπίτι.
- Θάρρος κ' έλπιδα χροιάζεται, του άποκρίθηκε ο κόμης. Σήμερα, το πρόσωπο του Θεού είνε κρυμμένο για μ'ς. Μά το πρόσωπο του Θεού ύπάρχει και μ'ς βλέπει. Βλέπει τη λύη μας, και θά μ'ς λυαθή.

Άς γυρίσουμε τώρα λίγες ώρες πίσω. Την ίδια άκριβός νύχτα που ο δήμιος της Βάσας και ο Γαβριήλ Λοαχερέ πήγανε κ' επεσκεψήσαν τον πύργο Κανδάλ, στο Έρμηθρον Καπηλείον ο Ρολάνδος Φερουλλιάκ κοιμόταν έσπλησμένος πάνω σέ τομάρια λύκων και άλεπούδων, όταν ο Ούγολινος του φώναζε άξαφνα :

- Λοαγέ !
- Ούμμημ !
- Κοιμάσαι !
- Ναί, και σέ συμβουλεύω να κινής και σ' το ίδιο.
- Άκου τι θά σου πώ...
- Χίλις φορές ως τώρα σου τό έχω πει, Ούγολινε : όταν με ξυπάνε, με ριανον τά δαιμόνια. Φυλάξου λοιπόν το καλό που σου θέλω, να μη σέ αντίξω !...
- Πνίξε με, λοαγέ, μ' άκουσε με.
- Άντερα του διαβόλου ! Κόρη ντέλι Κόρη !... Τρισκατάρατε !... Και ο Φερουλλιάκ, ενώ βλαστημούσε έτσι, άνασχηκώθηκε στο πρόχειρο κρεβάτι του.
- Μ' άκουσε τώρα ; τον έναρμήτισε ο γάνος.
- Δέν άκούω τίποτα !...
- Κοιμάθηκες λοιπόν ;
- Έγώ να κοιμαθώ ! Μπορώ ν' άκούσω και βουβό που μιλαει.
- Τότε θά κοιμάσαι άκόμα...
- Δέν μου λές, τι ώρα είνε ;
- Τρεις περίπου.
- Άγνοεις λοιπόν πώς τέτοιαν ώρα όλοι οι εύπατριδαί σάν και μένα συνηθίζουν να κοιμούνται ; Τι κακούργος είσαι έσύ ! Μου έχωμες τό φουατώτερο όνειρο που είδα στη ζωή μου...
- Τά όνειρα, λοαγέ, δέν είνε πραγματικότης...
- Έτσι λές έσύ ; Έλα λοιπόν να σου τραβήξω το ένα αυτί ή μάλλον τα δύο, μά τον Βεελζεβούλ, γιατί μου έκοιρες τ' όνειρό μου. Έβλεπα πώς ο Μονμορανσού είχε άποκεφαλισθ' ή και πώς κάθε σταγόνα άπ' το αίμα του έπεφτε πάνω στο κράνος μου, σάν βροχή από χρυσά σκουδα !... Άσε με να ξανακοιμηθώ...
- Μά δέν άκούς, λοαγέ, το μεγάλο θόρυβο που γίνεται έδω κοντά μας ;
- Είνε ο άνεμος...
- Μά λοαγέ, ο άνεμος αυτός μοιάζει πολύ με στρατό που βρisceta σε πορεία...
- Ε ! τι νά κάνουμε ! Άς τους να περάσουν.

Οι γέροι γονάτισαν κάτω και άρχισαν να προσεύχονται

Και ο τυχοδιώκτης στρατιωτικός εξαπλώθηκε και πάλιν στα λυκοτόμαρα και ήταν έτοιμος να τον ξαναπάρη... Μά ο Ούγολινος, που ήταν λιγότερο φιλόσοφος άπ' τον ξένο του σηκώθηκε όρθιος στα στραβά σκέλη του και πήγε και μισόγεις τό παρόθυρο του Έρμηθρον Καπηλείου. (Άκολουθεί)